

Sygn. akt: I 1 C 556/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2021 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w G.**

przeciwko **B. M. (1) i D. Ś.**

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych B. M. (1) i D. Ś. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 9600 zł (dziewięć tysięcy sześćset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lipca 2019r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 2300 zł (dwa tysiące trzysta złotych) tytułem kosztów procesu;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt **I 1 C 556/20 upr.**

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 17 czerwca 2021 roku – k. 301)

Powódka (...) sp. z o.o. w G. wniosła pozew przeciwko B. M. (2) i D. Ś. o solidarną zapłatę kwoty 9.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że D. Ś. oraz powódka związane były stosunkiem pracy – początkowo na okres próbny, a następnie na czas nieokreślony. Równolegle pełniła funkcję Prezesa Zarządu powodowej spółki. Pozwana ta zarządzała powodową spółką. Popadła w konflikt z władzami i w konsekwencji uchwałą z dnia 27 czerwca 2019 roku została odwołana z piastowanej funkcji. O decyzji pozwana została zawiadomiona telefonicznie dzień wcześniej. Zmiany w KRS ujawniono dnia 15 lipca 2019 roku. Dnia 02 lipca 2019 roku pozwana wykonała przelew na rzecz F. Ś. na kwotę 28.000 zł tytułem „premii uznaniowa dla D. Ś.”. Tego samego dnia na rzecz B. M. (2) dokonano przelewu z rachunku spółki, wskazując w tytule przelewu: „premia uznaniowa dla C. M.” na kwotę 9.600 zł. Powodowa spółka nigdy nie wyrażała zgody na dokonanie tych przelewów. Nigdy nie podjęto uchwały w tym przedmiocie ani nie upoważniono do tego D. Ś..

Sprawa dotycząca przysporzenia na rzecz D. Ś. toczy się przed Sądem Rejonowym w Gdyni w sprawie o sygn. akt IV P 315/19.

Pozwana ta dnia 02 lipca 2019 roku podjęła szereg innych działań na szkodę spółki, celem uniemożliwienia dokonania zmian w KRS. Aby dostosować dokumentację do wymogów postępowania rejestrowego i umożliwić zmiany w KRS dnia 03 lipca 2019 roku podjęto decyzję w sprawie potwierdzenia odwołania D. Ś. z pełnionej funkcji oraz powołania do pełnienia funkcji prezesa zarządu A. A..

Po ustaleniu, że doszło do wyprowadzenia środków z majątku spółki, pozwane zostały wezwane do ich dobrowolnego zwrotu na rzecz spółki. W związku z odwołaniem z funkcji D. Ś. została wezwana do rozliczenia się z szeregu zaliczek i wypłat pobieranych z rachunku bankowe spółki (przede wszystkim w drodze wypłat z bankomatu).

Pismem z dnia 23 lipca 2019 roku pozwana D. Ś. zakwestionowała swój obowiązek zwrotu należności objętej pozwem, tj. środków wyprowadzonych z majątku spółki na rzecz B. M. (2), a także zaliczek pobranych z majątku spółki. Pozwanej D. Ś. wypowiedziano także umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Pozwana B. M. (2) i powódka nigdy ze sobą nie współpracowały. Pozwana ta nie była zatrudniona przez powódkę i nie świadczyła usług na rzecz powódki. Również nie było podstaw do wypłaty premii na rzecz C. M..

Opisane działania doprowadziły do bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanej B. M. (2), z kolei pozwana D. Ś. ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za działania na szkodę spółki. Działanie to było zamierzone i celowe.

(pozew – k. 3-12)

W odpowiedzi na pozew pozwane wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew – k. 84-92)

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego pozwane na rozprawie dnia 15 czerwca 2021 roku uznały powództwo i wniosły o nieobciążanie ich kosztami procesu z uwagi na sytuację finansową D. Ś., która niedawno została matką oraz woli polubownego zakończenia sporu przez pozwane.

W odpowiedzi strona powodowa wskazała, że procesu można było uniknąć i nieakceptowana jest sugestia, że winą strony powodowej jest to, że trwa proces.

(protokół rozprawy – k. 298-298v., płyta – k. 299)

Sąd zważył, co następuje:

Art. 213 § 2 k.p.c. stwierdza, że sąd jest związany uznaniem powództwa i jednocześnie określa granice rozporządzalności nakładając na sąd obowiązek kontroli, czy uznanie nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zachowało aktualność dotychczasowe orzecznictwo stwierdzające, że uznanie będące aktem dyspozytywnym o ograniczonym zakresie obejmuje zarówno okoliczności faktyczne, jak i podstawę prawną danej sprawy, tzn. zespół obowiązujących przepisów, na podstawie których sąd ma wydać rozstrzygnięcie (wyrok SN z dnia 28 października 1976 r., III CRN 232/76, OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 101, z glosami: S. D., OSPiKA 1978, z. 3, poz. 50, A. S., OSPiKA 1978, z. 7-8, poz. 143 i J. M., PiP 1978, z. 10, s. 178 i n.).

Artykuł 213 § 2 k.p.c. nie stanowi podstawy do badania i ustalania, czy będące przedmiotem uznania roszczenie rzeczywiście przysługuje stronie powodowej. Wyjaśnienie przyczyn skłaniających pozwanego do dokonania uznania z reguły pozwala na ocenę przesłanek skuteczności wyrażonego uznania, określonych w omawianym przepisie (zob. także A. J., Kontradiktoryjność a poznanie prawy w procesie cywilnym w świetle zmian Kodeksu postępowania cywilnego, PS 1998, nr 10, s. 63).

Oświadczenie pozwanego może być złożone na rozprawie, którego treść stanowić będzie element protokołu rozprawy (art. 158 § 1 pkt 3 k.p.c.), bądź też dokonane poza rozprawą w piśmie procesowym skierowanym do sądu (art. 126 k.p.c.). Przedmiotem uznania pozwanego może być dochodzone przez powoda roszczenie w całości lub w określonej części. Uznanie powództwa powinno być – jak każda czynność procesowa - wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuwające wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu. Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Poza tym wyrokowi takiemu sąd z urzędu nada rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Sąd nie znalazł podstaw, które mogłyby uzasadniać, iż oświadczenie o uznaniu powództwa pozwanych było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub miało na celu obejście prawa. Dokumenty przedłożone przez powoda pozwalają sądzić, iż jego roszczenie jest zasadne. Nadto sama strona pozwana, na podstawie przeprowadzonych dowodów, do takiego przekonania doszła i na jego podstawie, jak twierdziła, złożyła przedmiotowe oświadczenie.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 213 § 2 k.p.c. w zw. art. 410 k.c. (w stosunku do pozwanej B. M. (2)), a także w zw. z art. 122 k.p. (w stosunku do pozwanej D. Ś.) – Sąd w punkcie I. wyroku zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 9.600 zł, a także na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 455 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty.

W punkcie III. wyroku wobec powyższego roszczenia nadano rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem zostało ono uznane przez pozwanego.

Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanej kosztami procesu zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 101 k.p.c. Zdaniem Sądu pozwane dały powód do wytoczenia powództwa, a oświadczenie o uznaniu powództwa nastąpiło dopiero po przeprowadzeniu niemal całego postępowania dowodowego, przed wydaniem wyroku w sprawie. W odpowiedzi na pozew pozwane kwestionowały roszczenie. Było to więc jednoznaczne wskazanie pozwanych, iż konieczne jest postępowanie sądowe. Sąd nie znalazł także podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążania pozwanych kosztami procesu. Uwzględnienie szczególnej sytuacji w tym kontekście za cel stawia urzeczywistnienie zasad słuszności. W okolicznościach niniejszej sprawy taka sytuacja nie zachodzi. Pozwane nie zwróciły kwoty otrzymanej przez B. M. (2) na zlecenie pozwanej D. Ś., kwestionując podstawę roszczenia, co należało uznać za przyjętą taktykę procesową, skoro ostatecznie pozwane uznały powództwo. Powodowa spółka zmuszona była do wypłaty wynagrodzenia fachowemu pełnomocnikowi, którego nakład pracy byłby mniejszy, gdyby uznanie powództwa nastąpiło np. przy pierwszej czynności procesowej. Strona pozwana nie złożyła również dowodów na poparcie szczególnej sytuacji majątkowej pozwanych, które mogły posłużyć za podstawę skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 102 kpc. Sam fakt macierzyństwa pozwanej D. Ś. takiej podstawy stanowić, podobnie jak np. zaawansowany wiek drugiej z pozwanych.

Wobec powyższego o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywających niniejsze postępowanie pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 2.300 zł, na którą składała się opłata sądowa od pozwu (500,00 zł) oraz opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800,00 zł).